

[Chr. Nielsen.]

bejderklasse, og kun 3 pct., som formår at gennemføre studierne, simpelthen fordi de ikke har råd til at fuldføre dem. Tydeligere kan det vist næppe siges, at retten til uddannelse fortsat er et problem. Det er stadig fars pengepung, der bestemmer, hvem der i Danmark skal have lov til at studere og besætte landets højeste stillinger. Også dette er jo i åbenlys modstrid med De Forenede Nationers erklæring om menneskerettighederne, hvor det i artikel 1 hedder:

„Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. De er udstyret med fornuft og samvittighed, og de bør handle mod hverandre i en broderskabets ånd.“

Fra kommunistisk side har vi stillet forslag om, at det alene skulle være evnerne hos folkets sønner og døtre, der skal være bestemmende for retten til højere uddannelse. Det har ikke fundet nåde hos de andre partier. Man ønsker fortsat at opretholde overklassens privilegium til at besætte landets højeste stillinger, eller med andre ord: man ønsker at opretholde klasseforskellene og classesamfundets karakter. Netop fordi jeg opfatter det på den måde, må min tale få en helt anden karakter end de andre ordføres. Man kan måske sige, at det er meget materielt betonet, hvad jeg her har fremført, men det er nu engang sådan, at folket ikke kan klare sig med talemåder og højtidelige forsikringer og løfter; der må realiteter til, for at man skal kunne opfatte tingene alvorligt.

I forbindelse med løfterne må jeg lige gøre en bemærkning til den højtærede statsminister, der talte om, hvorledes venstre var besjælet af en iver for, at ethvert mindretal blev betrygget i grundloven. Her ville det dog vist være rigtigt at indskyde, at det ikke gælder i alle forhold. Den bestemmelse, man ønsker indført i valgloven, og hvorefter et parti kan opnå 59 999 stemmer uden at blive repræsenteret på Danmarks rigsdag, er i hvert fald ikke udtryk for, at et mindretal under enhver form skal have betrygget sit forhold, heller ikke med venstres hjælp.

Disse ting, jeg her har omtalt, mener jeg har en afgørende betydning for den danske befolknings stillingtagen til grundlovsforslaget, thi bortset fra hvad jeg allerede har omtalt vedrørende landstingets afskaffelse og valgretten, og jeg må måske lige tilføje det fremskridt, der ligger i, at Grønland nu

bliver en direkte del af riget, er der jo i virkeligheden kun een nyskabelse tilbage i det nye grundlovsforslag, nemlig udenrigsparagraffen. Men den er til gengæld også af en sådan karakter, at selvom man kan forsone sig med tanken om, at det i et kapitalistisk samfund vil være begrænset, hvad der kan tilvejebringes af lighed og retfærdighed på de områder, jeg her har omtalt, er denne paragraf dog af en sådan karakter, at ethvert fornuftigt, selvtænkende menneske må sige stop til, at det skal gøres muligt at prisgive Danmarks suverænitet og overlade afgørelser af så at sige enhver art til udenlandske myndigheder.

Statsministeren bemærkede til denne udenrigsparagraf, at den i virkeligheden jo kun var en stadfæstelse af praksis. Hertil må jeg først bemærke, at den praksis, som statsministeren her omtaler, de militære beføjelser, man har tildelt udenlandske generaler og admiraler, og hvad de nu ellers er, det er da i hvert fald en praksis, som man aldrig direkte er gået til det danske folk med og fået godkendt, og jeg synes i hvert fald, at den motivering, at det blot skulle være at følge praksis op, er fuldkommen uholdbar.

Men dertil kommer, at selvom man skulle godtage denne forklaring, at man blot vil stadfæste praksis, afgiver paragraffen jo ingen garanti for, at vi bliver stående på det nuværende stadium. Tværtimod er der ting, der tyder på, at vi ikke er ved vejs ende med det, man tilsigter med vort medlemskab af Atlantpagten. Tværtimod desværre, og her kunne nævnes en række eksempler på, hvorledes fremtrædende danske politikere har udtalt sig. Jeg skal blot nøjes med at henvise til en enkelt udtalelse af formanden for De samvirkende Fagforbund, det ærede medlem hr. Eiler Jensen, der den 3. november sidste år i New York til United Press bl. a. udtalte:

„Jeg ønsker at gå videre end vore nuværende forpligtelser under NATO. Jeg anmoder om, at nogle britiske, amerikanske eller hvilke som helst andre vesthæstrupper må blive stationeret i Danmark. . . . Vi ønsker at se tropper og flyvemaskiner i vort land. . . . Der må flyvemaskiner, mange flyvemaskiner og nogle landtropper til.“

Man kan være forvisset om, at får man magt, som man har agt, vil det ærede medlem hr. Eiler Jensens ønsker blive opfyldt